

Hij heeft mij zojuist in mijn kracht gezet. Het gekke is dat hij daar zelf heel erg blij mee leek te zijn. Alsof ik hem geholpen had.

Nu sta ik hier, net buiten de stad onder de hoogste boom een tikje bij te komen.

Pfff, spierpijn. Sinds mensenheugenis richt ik me op.

Aardedonker is het al. De stad is ver. Mijn opstanding voltrekt zich in het verborgene.

Ik lijk zelf de stam van deze oeroude eik wel.

Zo krachtig fier nu. Ik streel de bast. Alsof het de zijne is. Zijn borstkas.

Het klinkt misschien een beetje gek uit de mond van de patient zelf, maar ik weet eerlijk gezegd drommels goed wat mij mankeerde.

Alleen was ik al die jaren te trots om dat toe te geven. Vaak maakte ik mij wijs dat ik het karakter heb van een kat. Zodra die gewond of getraumatiseerd raakt, vlucht hij naar een donker hoekje om de eigen wonden te likken.

Ook mijn gebutste hart zocht het liever zelf wel uit:

'Ik stel me niet aan, want wil niemand tot last zijn'.

Wat een wartaal eigenlijk.

Ergens wist ik wel dat er iets niet klopte in deze theorie. Dat mijn leven slechts overleven was. Dat de pijn van oude afwijzing en voorwaardelijkheid zo vertrouwd geworden is, dat ik automatisch relaties ben gaan zoeken die dit patroon in stand hielden. Mensen die niet thuis gaven als het er echt op aan kwam. Dat voelde als thuiskomen. Zo kromp mijn ziel gaandeweg ineen en raakte op sterven na dood.

Rechttop in mijn eigen biografie gaan staan, bleek uiteindelijk veel te pijnlijk.

Hij zag dat onmiddellijk.

'Kun je niet een uur met Mij waken?', die vraag ligt nu al voortdurend op het puntje van zijn tong.

Hij geeft zo graag weg waar hij zelf naar hunkert. Naar nabijheid.

Die er vaak niet is, maar wel zijn moet. Dat is zijn heilige wond. Hij heeft van zijn pijn zijn passie gemaakt.

En ik? Ik heb me zojuist vol door hem laten raken. Toen ik in zijn ogen keek, die vochtig en een beetje kinderlijk waren, zag ik mijn eigen gezicht. Zonder masker.

Hij leek mij in een andere gedaante. Ik wist niet dat ik het in me had om liefde zo in het gelaat te durven zien.

Ja, daar is krijgersmoed voor nodig. Hij lachte er blij om.

Ach, daar is hij weer, rabboeni, meester, geliefde!